

Butlletí d'INFORMACIÓ CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY V.- NUM. 52. - Editat pel "CATALUNYA" GROU. N. R.

J. A. Saco 415 — Santiago de Cuba, Marc - Juny del 1944

Crònica

Degut a les dificultats originades per la situació de les impremtes a la població on residim, no ens ha estat possible, malgrat tots els nostres esforços, d'aparèixer, darrerament, amb la regularitat que ho hem fet per espai de quatre anys.

Creiem que des d'aquest número les haurem superades totes i, aviat, —és un deute que tenim amb tots els nostres amics, simpatitzadors i cooperadors,— ens presentarem en forma encara millor i amb més abundància de material.

Això ens ha impossibilitat de fer oportunament els comentaris adients a la situació de Catalunya i els catalans.

En reprendre'ls, després d'aquest lapse imposat per les circumstàncies, volem referir-nos a la Declaració que fa la volguda publicació germana de Xile, "Noticiari Català", en els números 194-195 de Febrer darrer.

En aquesta Declaració reitera la seva fe i convicció independentistes i demana a les Comunitats i als Independentistes que suggereixin al Consell de Londres una declaració de principis quin punt primer sigui el de lluitar per la independència absoluta de Catalunya.

Nosaltres així ho hem fet sempre i després d'haver-li-ho demanat al Consell de Londres en quantes avinenteses hem tingut, no ens hem adherit a ell, perquè no ha definit encara la seva posició patriòtica.

I per' que toca a tots els organismes catalans que s'esforcen per arribar a estructurar una unió global dels catalans a l'exili, també hem estat prouders en dir-los que no podem integrar-nos a un moviment de conjunt mentre no siguin acceptats els punts 1 i 2 dels bàsics acordats per la Unió dels Catalans Independentistes. El nostre concepte de la unitat catalana, és nacional per l'entranya i no per l'acumulació d'elements heterogenis amb interpretació, conductiva i procediments anti-nacionals.

Entenem que "Noticiari Català" en fer la Declaració que ha fet, es suma a nosaltres en la reiterada petició que li ha estat feta al Consell de Londres, de declarar-se independentista.

Però, "Noticiari Català", en demanar-ho a les Comunitats Catalanes, creu que aquestes estan capacitades per a fer-ho? Les Comunitats Catalanes no tenen un criteri unànime; ni ideològic, ni tàctic. Per aquesta causa no han pogut definir la seva posició nacional. No saben on van ni el què volen. No són, tampoc, independentistes; per les seves exterioritzacions i projeccions cal considerar-les contraries a l'independentisme, de quina de finició, independència, en fugen com de la pesta.

Això ho sap "Noticiari Català", però és la lògica esperança posada en organismes que deuen d'haver tingut i de tenir, sense apartar-se'n, l'exclusiva missió de conduir les col·lectivitats catalanes cap a la superació, amb ritme patriòtic uniforme i ascendent, fins situar-les al punt d'atraure l'atenció universal sobre una pàtria, Catalunya, esclavitzada per l'estat espanyol i que, conscient de la seva personalitat, reclama un lloc entre les patries lliures del món i decidir per si mateixa dels seus destins; però convertits per egolatria i mesquines ambicions personals, de partit i de capelleta, en instruments inservibles per la causa de la unitat i en mentideres expressions nacionals que, patriòticament, caldrà denunciar-los com a perturbadors si es fan el sord al què els hi ha demanat "Noticiari Català" de Xile, interpretant l'angoixa de les masses catalanes exiliades justament indignades per cinc anys d'eixorquia.

La proclamació unànime de la nostra voluntat d'independència cal que es produeixi de presa. I cal que de presa també es carreguin de responsabilitat.

Continua a la pàgina 2

De les interpretacions de la Història i del Realisme en Política

— per Jordi Arquer —

Un dels autors espanyols preferits de Jaume Miravittles, és Salvador de Madariaga del qual a voltes, per a reforçar les seves tesis pirotècniques, en cita paràgrafs. Salvador de Madariaga, és un escriptor brillant i confús i, mas sovint, confusionista. Miravittles, segurament sense donar-se'n compte, per una afinitat inconscient, l'adopta com model de fons. Com Madariaga, sovint Miravittles s'afanya per a reconciliar —sobre el paper—, l'irreconciliable.

Des que Miravittles ha abandonat l'idealisme polític per convertir-se al realisme, no s'ha adonat de que el "seu" realisme sols existeix en ell subjectivament, i que els fets —de la història, de la política internacional, etc.— dels quals en parla, esquematitzant-los fins a la desnaturalització per tal d'adaptar-los a les seves tesis "del moment", prenent en la seva ploma la mateixa volubilitat i vulnerabilitat de les del seu patró intel·lectual espanyol.

Miravittles és, per dir-ho amb les mateixes paraules de Madariaga, "un maestro en el arte de conciliar irreconciliables. Suelen serlo los irrealistas".

Els realistes no admeten "componendes". Forts de les realitats, s'atenen a elles per tal de fer avançar llur ideal. Miravittles segueix el camí contrari: escamoteja les realitats, les volta, i després del triomf subjectiu sobre elles, aixeca projectes estantissos que la realitat té cura d'esfondrar-los.

o o o

Aquestes consideracions generals ens les han inspirades, les interpretacions que sobre la història peninsular ibèrica, formen el cos del seu lamentable article "L'intervencionisme de Catalunya", publicat en el No. 4 (novembre-desembre del 1943), de les seves insuperables "Cartes Obertes".

Rejoventint la tesi descabellada de Francesc Pujols sobre l'hegemonia catalana en la política espanyola, el nostre brau pioner s'endinsa a través de

la història i descobreix (?) que des del Compromís de Casp fins a la creació de la "Junta Española de Liberación", "Catalunya no fou solament intervencionista, sinó que de fet dirigí la política espanyola!"

I per demostrar-ho, com el tàctic que va posant agulles virolades sobre una carta d'operacions, extreu fets "isolats" els quals interpreta a la seva manera per recolzar la seva tesi. Però aquesta vegada ha torturat i deformat tant la història per tal d'adaptar-la a la seva conveniència política, que li vé després remordiment de la mala acció i per fer-se perdonar les seves pensades, en la segona part de l'article, s'esmerça en demostrar els perills de l'intervencionisme català en la política espanyola i a assenyalar els motius que l'han portat al fracàs el principal sinó l'únic dels quals el troba en la intervenció espanyola en la política catalana.

Del cos de l'article en què s'hi és impossible, per bona voluntat que s'hi posi, de treure'n altra conclusió que la següent: Jaume Miravittles pateix d'un confusionisme mental, psicològic i patriòtic que l'incapaciten per actuar en política, mentre previament no s'hagi asserenat i adopti una actitud coherent.

o o o

Si ens proposéssim criticar paràgraf per paràgraf l'article de Miravittles, els arguments i els fets històrics no ens mancarien per bastir una tesi diferent de la seva. Ni tampoc, recolzant-nos en els mateixos fets que ell aporta per recolzar la seva, trobar-hi una interpretació diferent i segurament més d'acord amb la realitat. Però no és aquest el propòsit que ara ens anima. Tot amb tot, per no decebre el lector que pugui pensar que fugim d'estudi i perquè Miravittles no pugui dir que esquitllem la polèmica, em permetré considerar els dos primers fets que ell retreu com una prova demostrativa de la voluntat hegemònica de Catalunya a la península.

Eseriu Miravittles: Les més brillants victòries d'aquesta època, la de les Naves de Tolosa i la rendició de Granada, són assolides per les monarquies catalana i castellana, associades en la mateixa comunitat de destí.

Comunitat de destí: La mateixa frase amb la qual els feixistes pan-espanyols (i per tant anti-catalans) que actualment s'ollen Catalunya, han creat per esborrar damunt el mapa polític dels territoris dominats per l'Estat espanyol les nacionalitats subjugades, per tal de crear a punta de baioneta, l'Espanya "una, grande y libre", raja de la ploma del nostre contraopinant, per definir una sèrie de fets dispersos i contradictoris i que, en els dos casos citats, no tenen altre abast que una "ajuda" de Catalunya a Castella davant el perill d'una nova onada d'invasió àrab que podia, com en altres ocasions, submergir la nacionalitat catalana sota l'allau islàmica.

Si hi hagués hagut "comunitat de destí" com una política persistent i conscient per part de Catalunya, es comprendria que Catalunya no hagués presat més atenció a l'epopeia de la Reconquesta? Si gran part d'Espanya estava encara en l'època que cita Miravittles, ocupada pels musulmans, es comprendria que el rei català Alfons I signés amb el de Castella el 20 de març del 1179 el conveni de Cazorla en el qual es fixava que les futures conquestes catalanes a la península tindrien com límit de la seva expansió la frontera de l'actual província d'Alacant, mentre Castella es reservava tota la resta? Cal fer retref a Janne I de la fidelitat a un tractat que privava Catalunya del seu gran port natural —el de Cartagena— i que li feu cometre l'acte impolític de cedir al rei de Castella en 1266 el reialme de Múrcia conquistat als moros per les armes catalanes. Tots aquests fets mostren, contra riament al que Miravittles pretén, que "no hi havia comuni-

Continua a la pàgina 2